

ošrnina
lačana v
otovini

O
D
M
E
V
I
Z
A
F
R
I
K
E

Sv. Jožef, rednik Jezusov, varuj nas
in sveto Cerkev!

MAREC 1942 - XX

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 lir. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 12 lir.

Blagovolite naslavlјati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. šte. 10.887.)

Ali pa: **Roma (123), Via dell'Olmata 16.** (Ček. šte. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški školje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Spomin na drage umrle

† Stanislav Rudolf, Črni vrh pri Idriji. — Roza Fuchs, sestra ene notranje članice. — Franc Kopore, Dobrniče. — Marija Bokalič, Mengeš.

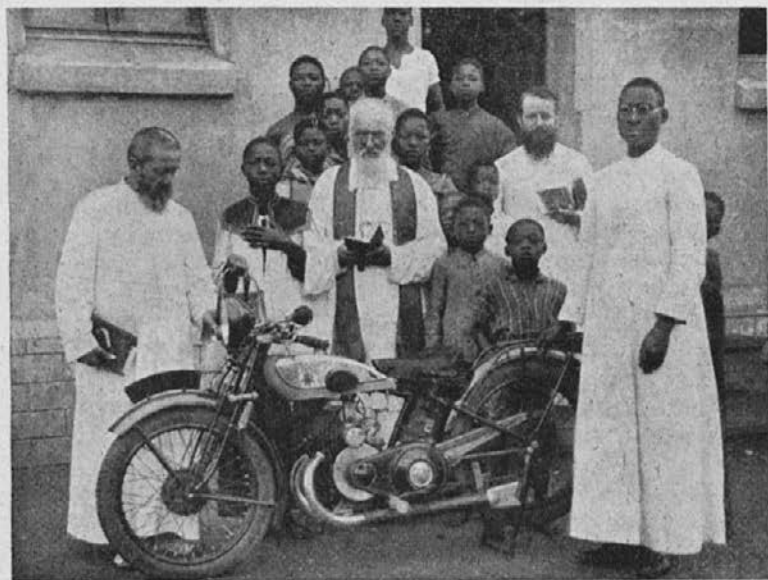
Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Prporoča se v molitev K. J., Hudinje, in pošilja botrinski dar zamorskemu dečku na ime Ladislav: v čast presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu in služabnici božji Mariji Tereziji, da bi se sin Ladislav srečno vrnil z ujetništva.

Zahvaljuje se M. A., Moste: sv. Antonu in služ. božji Mariji Tereziji Ledochóvski za uslišano prošnjo in se še nadalje priporoča za zdravlje in v več drugih zadevah.

Izobražene gospodične,

kakor tudi mladenke z navadno šolo, se sprejemajo v verski zavod »pomožnih misijonark sv. Petra Klaverja«. Zahteva se: poklic iz nadnaravnih ozirov, velika ljubezen do misijonov, neoporečno predživljenje, zdrava in vesela narava, starost od 16 let dalje. — Prošnjo za sprejem je treba nasloviti na vrhovno voditeljico Družbe: **Roma (123), via dell'Olmata 16.** Tozadevna pojasnila se dobijo tudi pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Misijonar blagoslavlja motorno kolo, ki so ga darovali misijonom dobrotniki Družbe sv. Petra Klaverja.

Sveta maša v misijonu

Piše p. Janez Cervetto F. S. C., Wau, apostol. vikarijat Bar-el-Ghazal.

Gozd postaja redkejši, dreves je vedno manj, naenkrat zagledamo široko in pozidano ploskev: to je katoški misijon! Tu stoji več poslopij, ki so krita s slamo ali s pločvino. To je stanovanje za misijonarje, šola in misijonska cerkev. Poleg revne cerkvice stoji »zvonik«. Ta »zvonik« seveda ni nič drugega kot drevesno deblo, zgoraj rogovilasto, in med rogovili visi zvonec. Zgodaj je še; vendar so kristjani in katehumeni cerkvico že skoraj napolnili do zadnjega kotička. En misijonar spoveduje, pa čeprav ni nedelja; drugi pristopi k oltarju in začne: »In nomine Patris...« Vsa množica odgovarja. Sonce vzhaja. Ptičje petje se sliši prav v cerkev. Iz gozda pihlja rahel vetrič. Vse je zbrano v molitvi. Sto kilometrov naokrog ni druge cerkve. Kakor daleč seže oko, v tej puščavi ni drugega prostora, kjer bi se Bogu darovala nekrvava daritev. Res: vse je tako lepo in slovesno — skoraj pretresljivo!

Na zunanji misijonski postaji. Kdo je oni Evropejec, civilno oblečen, ki se muči s svojim kolesom tamle po kamnitem in čudno zavitem potu? — Pred njim hodita dva s sulicami oborožena črnca. To je misijonar.

Vsi trije gredo globokeje noter v pragozd, kjer čakajo katehumeni, t. j. pogani, ki želijo postati kristjani, na pouk in sv. mašo. Pot je res zelo težavna. Visoka trava je vsa mokra, misijonar tudi prav do kolen. Vse polno kamenja in drevesnih debel leži preko pota, tako da mora misijonar svoje kolo večinoma za ušesa vleči. Treba je kar v čevljih brodirati preko hudournika, ker sicer si v nevarnosti, da te ugrizne kača.

Naposled je misijonar na cilju. Ura je že osem zjutraj. Tešč je še in docela izmučen. Katehist je že zbral kristjane iz okolice in sedaj jih predstavlja misijonarju in poroča o njih. Ta, da zanemarja vsakdanjo molitev, oni da svoje zaročenke še ni poslal k sestram misijonarkam k pouku. Zopet druge je treba preizkusiti, koliko so si zapomnili od zadnjic. Misijonar po zaslugi hvali ali graja. Potem gre spovedovat. Medtem pa mali zamorčki tam na igrišču skačejo in vpijejo po mili volji.

Ob 9 — včasih še pozneje — se prične služba božja. Katehist moli z ljudstvom jutranjo molitev, misijonar pa pripravi prenosni oltar in sv. posode. Oltar je kar iz nanošenih kamnov, če pa teh ni, je pa leseni zaboj tudi dober. Eden kristjanov mu pomaga, da se obleče v mašna oblačila, in mu potem tudi streže pri sveti maši.

Sveta daritev se opravi v kaki boljši koči, ali pa kar na prostem v senci kakega drevesa. To je v misijonu daritev ljubezni, tu zunaj bi jo pa lahko imenoval daritev žrtve in premagovanja. — Ker v misijonu uživajo zamorci misijonarjevo ljubezen, ki jim omogoči, da se morejo pripraviti na sv. krst, tu zunaj pa je treba poleg ljubezni še nešteto drugih žrtev in potrpljenja. Toda ti zapuščeni ljudje so potem deležni milosti božje — in to je tisto, kar misijonarja odškoduje za njegov trud.

Namen pri sv. maši. Vsak misijonar mora opraviti gotovo število sv. maš za svoje farane in za vse misijonske dobrotnike. Druge sv. maše opravi po namenu tistih, ki so mu poslali mašne štipendije. Tem namenom pridruži še svoje skrbi in težave in pošilja proti nebu svoje prošnje, naj bi Bog uslišal želje zlasti tistih, ki so z mašnim štipendijem zaslužili, da se jih mašnik še posebej spomni. Dragi bralec — ali hočeš biti tudi ti med tistimi?

Še enkrat ušel smrti

P. Anzelm, misijonar pri Sv. Peregrinu v Švaciclandiji, Afrika, piše:

Ni še dolgo, ko sem Vam poročal o nekem zelo nevarnem potovanju. Med tem časom sem bil prišel v še večjo življenjsko nevarnost, tako da je res pravi čudež, da morem danes sedeti pri mizi in Vam pisati.

To veste, da moje vozilo, ki se imenuje avto, nima nobene zavore. Ni garaže, da bi mi avto vsaj za silo popravila. Nedavno, ko sem se vozil iz Haveloka domov, mi je tožil moj vozač, da je avto ta dan bolj hudomušen ko sicer. Na neki planoti, s katere pada cesta za 40 odstotkov v dolino, se zmisli, da bo ubral pot v stran. K sreči še ni bil v diru; ker sicer bi ga nihče več ustaviti ne mogel. Deset metrov klanca sva že prevozila, avto začne dirjati 32 km na uro. Zavore ni. »Dol, dokler je še čas!« mi šine v glavo. — Priporočim se vsem svetnikom, zlasti Vaši ustanoviteljici, in skočim dol! Prekopnicil sem se nekajkrat, potem sem stopil na noge, živ in zdrav. Naredim križ čez druge, ki drviyo z avtom v dolino, štirje so bili. Eden teh je storil po mojem zgledu in skočil ven, trije so ostali v vozu. K sreči klanec ni bil dolg. Nič se jim ni zgodilo. Vsi smo bili rešeni: hvala Bogu.

Drugič, ko bo treba še potovati z mojim avtom, moram biti bolj previden. Sicer se pa sprašujem, ali smem skušati Boga na ta način. Ako ga bom — kdo ve, če Vam zadnjikrat ne pišem danes? Ako pa ne tvegam ničesar, potem bo toliko duš lačnih in žejnih resnice, toliko kristjanov bo brez pouka! Toliko poganov se bo pogubilo...

Molite zame in tudi drugi naj molijo, da dobim rešitev iz teh dvomov. V Havelok moram hoditi, a brez avta je predaleč. Toda, kdo mi naj pomaga zdaj ko je vojska? Bog nam more pomagati! Zaupanja ne izgubim.

Apostolski vikar, škof B a m e s h i, pristavlja temu pismu:

P. Anzelm me je prosil za pomoč, da bi si omislil nov in trden avto, ki ga res neobhodno potrebuje. O, kako bi me veselilo, ako mu morete Vi pomagati. Havelok obeta v misijonskem oziru mnogo, toda treba je stalnega dušnega pastirstva, da prebivalci okrog rudnikov ne pozabijo na nebeške zaklade.

Le v samoti rastejo velike misli in zore veliki sklepi.

Zamorski semeniščniki pomagajo tudi na vrtu.

Apostolska gorečnost duhovnika domačina

P. Gabrijel Kiti, duhovnik domačin, piše iz Cove, vikariat Dahomé:

Prečastiti in prevzvišeni moj škof msgr. Parisot mi je povedal, da ste zopet poslali lep dar za našo cerkev.

In res: prav Bog je tako hotel! Mislil sem že, da bo treba vzeti posojilo, da bom mogel plačati drvarje in tesače. Tega sedaj ni treba. Vrh tega bom pa mogel kupiti še 300 debel roko (izvrsten domač les). Lesa bo potem dovolj za veliki oltar, za dva stranska oltarja, za prižnico, dve spovednici, za škofov sedež pri slovesni službi božji, potem za klečalnik, omaro v zakristiji in cerkvene klopi. Moji kristjani pa mi bodo zastonj znosili posamezne kose lesa 30 km daleč do cerkve.

Ko ste našemu misijonu tako dobri, zato sem prepričan, da Vas bo zanimalo, kako napredujemo. Lani je bilo 197 krstov, 430 velikonočnih obhajil in še 10.515 drugih sv. obhajil. Zakonskih zvez pa je bilo 14.

Jaz sem zelo strog, ko pripuščam otroke poganskih staršev k sv. krstu. Samo tiste krstim, o katerih sem prepričan, da bodo pozneje res krščansko vzgojeni. Odkar smo imeli slovesnost krsta, se je mnogo odraslih vpisalo med katehumene. V Cove se res versko življenje lepo razvija in kaže, da se bo še lepše. Komu naj gre hvala?

V prvi vrsti delovanju milosti božje. Ta pa deluje vsled molitev in apostolske gorečnosti premnogih dobrih

duš, ki niti ne vemo zanje. Potem vabijo k nam tudi lepi prazniki in slovesnost, zlasti sv. Rešnjega Telesa, polnočnice o Božiču, pridige na prostem, krščanski pogrebi, pouk verskega nauka po hišah, lepota naših cerkva in goreči zgled naših kristjanov, ki ga pospešujem z vsemi sredstvi.

Sicer pa je v mojem delokrogu še mnogo, kar šele čaka, da bo organizirano in pokristjanjeno. Morebiti bo preteklo še 15 let, preden bodo vsi moji načrti izvršeni. Nameravam zidati več kapel, cerkva, šol, pokopališč, stranskih misijonskih postaj, dograditi našo cerkev v Cove in še drugo. Čaka me torej še mnogo dela in mnogo težav. Nekateri naših ljudi so zelo brezbrizni in leni, nimajo smisla za žrtve. Sam pa sem bolj slabega zdravja.

Toda take stvari misijonarja ne oplaše. On dela po svojih najboljših močeh za čast božjo in zveličanje duš. On se zaveda, da je Bog njemu ob strani in mu pomaga, kjer je potrebno. Ako pa vidi, da se mu ni posrečilo dovršiti predvidenega, ga to ne potrè, ker vé, da Bog ne zahteva od njega uspehov, ampak pridno delo in da mu bo na onem svetu povrnil po velikosti ljubezni, ki jo je imel. Ta misel ga tolaži in obenem vzpodbuja k nadaljnemu delu.

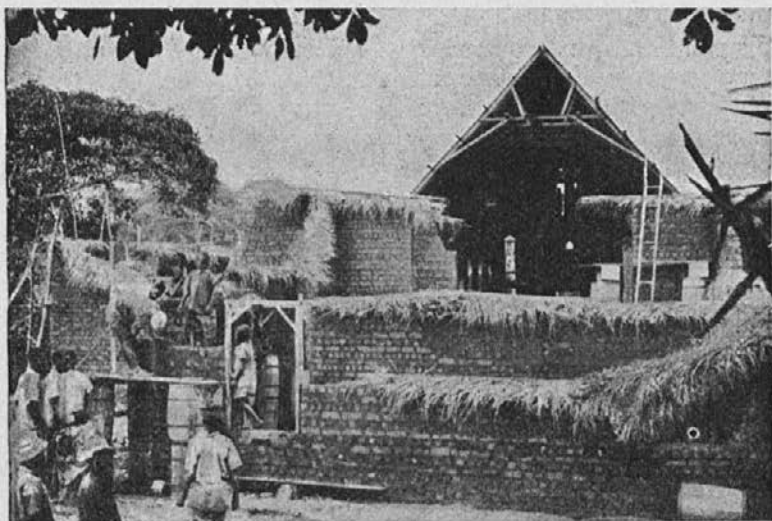
V čast sv. Jožefu

Že pred leti so začeli v Mugana (vikarijat Bukoba) zidati cerkev v čast sv. Jožefu. Do danes še ni dozidana. P. Keycers, misijonar iz kongregacije Belih očetov, nam piše, da je podobna razvalini. Vsled pomanjkanja denarja so morali prenehati z zidanjem. In vendar bi bila ta cerkev tako potrebna. Imajo zasilno kapelico, ki ima prostora za 600 ljudi, misijon pa ima 10 tisoč kristjanov. Ob nedeljah ostane večina ljudi zunaj.

Kdo bi pomagal z darilom, da bi se dozidala cerkev v čast sv. Jožefu? Svest naj si bo, da mu bo sv. Jožef pripomogel do obilnih milosti.

Živeti se pravi: moliti, delati, trpeti!

Kdor tako živi, dobro živi.

Kdo nam pomaga dokončati stavbo?

Novi misijoni v vikarjatu Zg. Nil

Čeprav je vojska, vendar se misijonarji prizadevajo, da svoje nove misijone obdržijo na isti višini. S pomočjo božje milosti se jim to tudi posreči. P. Van de Ven nam podaja kratko poročilo iz svojega novega misijona Kiditok in se zahvaljuje za podporo. Častilci svetega Jožefa naj bodo v svoji gorečnosti za misijone s tem potrjeni.

Že tretjič sem to leto prejel lepih daril od Vaše Klaverjeve družbe. Kako ste nam naklonjeni! Zelo sem Vam hvaležen za vse. Za Vas in za dobrotnike bomo vedno molili.

Kolikokrat se spomnim, kako mi je v prvih mesecih tukaj prav vsega primanjkovalo. Ni bilo ne monštrance, ne ciborija, ne mašne obleke, ne veluma, ne kadilnice — sploh nič. Danes pa imam po zaslugi Klaverjeve družbe in njenih dobrotnikov vse to. Še več: celo cerkev imam! Lani ob tem času sem komaj mogel upati na kaj takega. Cerkvica je sicer iz ilovice, oprta na lesene kole, a je le nekaj. Jezus se zadovolji tudi z revščino. Seveda me skrbi, ko vidim, kako bele mravlje izpodjedajo stene, sonce in dež pa sta stene že zelo preluknjala.

Moje stanovanje zaenkrat še visi v zraku. Dokler se blagajna ne napolni, ne morem misliti na zidanje. More-

biti bi preteklo leto že začel, pa je prišla vojska, in stvar se je morala odložiti. Potrebno bi pa bilo, ker moja »koča« me ne varuje ne pred komarji ne pred dežjem.

Misijonsko življenje se pa prav lepo razvija. Ravno kar sem se vrnil z dvomesečnega potovanja po župniji. Obiskal sem kakih 2000 katoličanov na njih domovih. Prevozil sem s kolesom 5—6 ur dnevno, kar je ob tej vročini precejšna težava. A se je izplačalo. Marsikako izgubljeno ovco sem pripeljal v Gospodov hlev. Skoro 2000 jih hodi k pouku za sv. krst. V nekaj tednih jih bo 154 prejelo sv. krst. Tudi je vedno več spovedi in sv. obhajil in porok. Samo prostora mi tako manjka. Za to pa je treba denarja. Še se spomnite Kidotoka. Zelo Vam bom hvaležen. Misijon mnogo obeta, vsako dobro delo bo naloženo na obresti božje. Vse življenje bom molil za blage dobrotnike.

Iz starega železa — cerkven zvon

Piše p. Wamhof, vikarijat Aliwal, Afrika.

O sv. Frančišku Ksaveriju, ki je bil veliki apostol Indije, pripovedujejo, da je, koderkoli je šel, nosil v žepu lep zvonček. Z njim je tudi svoje Indijance kar na cesti vabil k službi božji. Danes kakor takrat je zvon še vedno tisti prijatelj misijonarja, ki mu njegové ljudi k službi božji vabi in k poslušanju pridige.

V samotnem Cacao je tiha vas, kjer pastiruje moj prijatelj, misijonar p. Karel. Ves je vnet za svoje novoizpreobrnjence. Vsi so revni. Kako sem se začudil, ko sem ga obiskal in me je že od daleč pozdravljaj visok zvonik. Svoje začudenje sem izrazil tudi prijatelju.

»Ta zvonik ima svojo zgodbo«, mi reče Karel. »Ko sem prišel semkaj, še ni bilo zvonika, še manj zvona. Najprej smo postavili majhno kočo iz neobtesanih tramov in jo pokrili s pločevino. To je bila cerkev in šola obenem. Najsvetejšega še nismo hranili notri. Blizu tam smo postavili preprost šotor, da smo noter spravili potrebno mašno obleko in posodo. Seveda pred mokroto in prahom ni bilo varno.

Že poprej, ko je bila vas nekaka naša zunanja postaja, smo pridobili kakih dvanajst kristjanov. Te smo sedaj zbirali k službi božji. Podnevi smo zidali, zvečer pa sem jih zopet zbiral k pouku. Izprva sem moral svoje

ljudi kar po njih kočah iskati; kar seveda ni bilo posebno prijetno. V bližnjem mestu sem naletel na star in izrabljen avto. Njegov lastnik mi je podaril bencinsko posodo. To smo obesili na drevo in tolkli z železno palico po njej. To je bil naš prvi »zvon«. Ljudem sem razložil, kako naj razumejo njegov glas. Kadar bo udarilo enkrat in na kratko, bo to pomenilo: pouk. Dolg in zategnjen udarec: služba božja. Večkrat prekinjeni udarci: angelsko češčenje. Nekaj časa je šlo vse po redu. Polagoma pa so se ljudje tako privadili, da so posamezne klice preslišali, in niso več prišli.

Treba je bilo naše »zvonjenje« izboljšati. V bližini so gradili železnico. V tamošnjem skladišču so imeli staro tračnico, ki so mi jo podarili. To smo obesili na drevo namesto tiste bencinske posode in šlo je zaenkrat precej dobro, ker to je bil že močnejši in prodirnejši glas.

Ko smo pozneje ustanovili pravi misijon v tem kraju, so rekli ljudje, da tračnica sedaj ne more biti več primerno »zvonilo« in da se spodobi, da kak boljši zvon vabi v cerkev k službi Najvišjega. In glejte: prav za Božič ste nam Vi poslali pravi zvon... Kako ste me razveselili! Toda, kam naj ga obesimo? Na veji vendar ne more viseti! Saj je bila najmočnejša veja že trhla in je komaj še držala tračnico. Tako smo sklenili, da postavimo zvonik, ki naj bo višji nad vse hiše, da se bo glas zvona čul v najbolj oddaljeno kočjo. In kako pridno so pomagali naši domačini graditi zvonik! Vsak je storil svojo dolžnost. Potem smo blagoslovili zvon in ga potegnili v line. Od tedaj vabi z donečim glasom naše ljudi k evharističnemu Kralju.«

Najrevnejši misijon v Keniji

P. Avgustin Lynch iz kongregacije Sv. Duha pripoveduje o svojih skrbih in težavah sledeče:

V kratkem bomo imeli zopet precej sv. krstov: vsaj 200 jih bo prišteti med otroke božje. Pa tudi za bodoče imamo mnogo upanja.

Štiri nove misijone smo ustanovili, ko smo še pred pol leta mislili, da je to nemogoče. Kupili smo štiri parcele v središču na zelo prometnih točkah daleč proč od katoliških šol in katehistovskih mest. Pomagali sta mi k temu obe Tereziji: Marija Terezija in sv. Mala Terezija. V de-

Poganska žena je prišla v misijon in prosi sestro za perišče žita.

želi Kikuyu je zelo težko dobiti primeren prostor za zidanje. Zdaj ko jih imam, bom najprej zidal povsod šolo in skušal za vsako šolo dobiti dobrega učitelja. Upam, da bodo v nekaj letih izšli iz teh šol prvi krščenci, morebiti do 50 na leto. Toda, nimam denarja, nasprotno: dolg na cerkvi.

Naš misijon je gotovo najrevnejši v vsej Kenji, morebiti celo v vsej Vzhodni Afriki; toda prav to mi daje upanje na božjo pomoč, ker v svoji revščini smo revnemu Kristusu tem bolj podobni in tem bolj se le na Boga zanašamo. Seveda brez denarja ne bo šlo.

Vsako jutro se pri sv. maši spominjam naših dobrotnikov. Bog naj pokliče mnogo vnetih duš, ki Vam bodo pomagale pri Vašem blagem delu. Bodite prepričani, da mi je težko, ko moram vedno le tožiti in prositi, ker vem, da Vas s prošnjami nadlegujejo od vseh strani. Vsak misijonar pač prosi za pomoč pri tako važnem delu kot je pridobivanje duš in širjenje božjega kraljestva na zemlji. Toda dolg me teži in šole bo treba odpreti, zato sem moral prijeti za pero in prositi.

Dušno pastirstvo med otroki in gobavci

Piše p. Fent, Mill-Hillski misijonar v Kakamega, vikarijat Kisumu.

Prestavili so me v glavni misijon Kakamega in delujem sedaj v tem dobrem misijonu skupno z dvema drugima misijonarjema. Obseg misijona ni velik; najbolj oddaljeni ljudje stanujejo 36 km od tu. Toda kraj je zelo obljuden, zato prihajajo velike množice k pouku.

Lani je bilo 2759 krstov; od teh 1125 odraslih, večinoma poročenih. Otroških krstov je bilo 1634. Imamo 36 zunanjih šol, ki jih moramo stalno obiskovati. Navadno sva po dva misijonarja na potovanju (zafari), ker sedaj hodi 3000 otrok v šolo, večinoma katoliških staršev. Ti otroci dobe prvi verski nauk v zunanjih šolah. Katehistov nimamo, starši pa le bolj leno pošiljajo svoje otroke v šolo. Ako bi misijonar stalno ne hodil v vasi in tam učil, pridigal in po hišah opominjal starše, bi skoro nihče ne prišel v šolo. Je pa to prvi krščanski rod, zato je treba te otroke dobro utrditi v veri, da ne padejo nazaj v poganstvo in bi s tem bil ves trud uničen. Na te otroke zidamo in zaupamo, toda dela in truda nas stanejo.

Potem imam na oskrbi tudi zavod za gobavce. Ta je 10 km oddaljen. Vsak petek grem tja učiti katekizem, in takrat tudi mašujem tam. Zvečer pa imam opraviti z delavci, ki so neke vrste priseljenci, in delajo v rudnikih. Ko so dovršili podnevno delo, pridejo zvečer k pouku. Za silo sem se naučil njih jezika.

Motorno kolo, ki ste mi ga nabavili, mi še vedno dobro služi, ko hodim obhajati in v razne šole. Žal da ne morem jemati na kolo priprav za sv. mašo, svoje zasilne postelje in potrebnega orodja za kako popravo. Zato sem si moral za daljša potovanja nabaviti avto, ki ni prav nov a stane 45 funtov. Potem morem prenočiti kjerkoli in drugi dan maševati. Za avto je treba le malo bencina in malo olja. Stroške za to poravnám s prostovoljnimi darovi, ki jih zlože ljudje po službi božji. Skrbi me, kedaj bom mogel avto plačati.

Verjemite, da avto zame ni luksuzno vozilo, ampak le sredstvo, da morem izvršiti več dela v pastirstvu za duše. Sam prevzvišeni škof Stam mi je svetoval, naj si napravim vozilo. Ako mi kaj pripomorete k plačilu, Vam bom hvaležen za najmanjši dar.

Te dve zamorski siroti smo pobrali kar na cesti.

Kaj sem doživel ob reki Keil

Piše p. Gräff, misijonar v Zigudu, Južna Afrika.

Pred sedmimi leti misijona Zigudu še ni bilo, ampak je bil Zigudu le stranska postaja Keilanda s šolo na levem bregu. Iz Keilanda sem moral vsako leto čez reko v šolo obiskat kristjane in šolarje učiti. Reka Keil je bila zelo velika ovira pri mojih misijonskih obiskih, ker je zelo muhasta in nevarna.

Nekega dne je bila voda v reki skoraj docela usahnila. Mislil sem si: Danes pa jo lahko kar prebredeš, kjer koli hočeš. Torej v vodo! Toda dno je bilo peščeno in je pod peskom bila še voda. Sredi reke sem se s konjem vred do sedla pogreznil v pesek. Hitro skočim s konja, da bi se vsaj sam rešil na drugi breg. Splezal sem na breg in od tu opazoval, kako se je konj vedno globokeje pogrezal, in je bila nevarnost, da bo izginil pod vodo. Hitro pokličem zamorca, ki je bil v bližini. Kričala sva in z dolgo šibo tepla po konju, da bi se ganil, toda nič ni pomagalo. Potem sva bredla reko in prišla do konja, da sva ga za rep potegnili iz peska, nakar se je konj premaknil in se rešil na breg.

Po tej nezgodi sem mislil, da bi bilo bolj varno skakati s kamna na kamen preko reke, toda kamni so stali na slabi podlagi in se udirali pod menoj... Še enkrat sem poizkusil s konjem, toda to pot se je konj vdrl s prednjima nogama v pesek in se tako rekoč sredi vode na

glavo postavil. Jaz sem mu zdrknil čez glavo, a z nogami sem obtičal v stremenih. Oba s konjem sva se kakor divja borila vsak za svoje življenje. Jaz sem se obesil konju okrog vratu, da bi mogel noge potegniti iz stremen. To se mi je posrečilo. Ko sem se postavil na noge, mi je komaj glava bila nad vodo. Tudi konj se je rešil, ko ga jaz nisem več oviral. Sklenil sem pa, da s konjem ne grem več v vodo.

Zopet drugič je bila reka narasla. Medtem sem bil poizvedel, kje je najbolj plitva. Tam sem pognal konja v vodo, češ: morebiti bo pa danes le šlo. Tik poleg kamna je bil tolmun. Vedel sem, da moram po robu mimo. Pokrižal sem se in nadaljeval pot. Toda voda me je zanašala proti tolmunu. To pot sem si noge še začasa oprostil iz stremen. Naenkrat sva se oba s konjem znašla v tolmunu. Valovi so naju gnali navzdol — kam? Ob bregu je rastlo grmovje in moglele svoje veje v vodo: hitro se oprimem in se potegnem na suho. Toda, kje je konj? Grem ob bregu in dobim konja kakih 100 m nižje, kako si prizadeva, da bi splezal na breg, toda strmina ga je ovirala. Ležem na tla in zgrabim konja za prvo nogo in ga potegnem na breg. Toda vse, kar sem imel s seboj, je šlo po vodi: stremena, nahrbtnik in seveda tudi klobuk. Od tedaj so se mi noge tresle vselej, kadar sem mislil preko reke, pa čeprav je bila še tako plitva.

O Božiču sem imel v Keilandu pomagati v spovednici. Ko sem šel tja, je bila reka še plitva, toda ko sem hotel domov, je bila že narasla. Medtem so bili ljudje stesali neke vrste čoln, in ta dan smo ga hoteli preizkusiti. Toda še preden sem odrinil od brega, je bil čoln do polovice napolnjen z vodo. Sredi reke je začel kričati veslač: »Ne bomo premagali! Čoln se potaplja!« Hitro skočim k veslaču in oba veslava na vso moč. Tako sva naposled vendarle dosegla breg. Na bregu sva vodo izlila in misijonski brat je bil toliko pogumen, da je s čolnom nastopil pot nazaj, češ: »Ker bom sam, me bo držalo.« Toda voda ga je začela zanašati. Temno je bilo, kmalu je izginil čoln v temi. Vso noč me je skrbelo, kaj je ž njim. Kako sem bil drugo jutro vesel, ko so povedali, da je prišel srečno domov.

Gospod, pomnoži nam vero!

(Odpustka 500 dni vsakokrat; 15. aprila 1935.)

Kratka misijonska poročila

Desetkrat toliko poganov! Ray-
no sedaj obiskujem zunanje po-
staje. Imam veselo upanje, da nam
bo sv. Anton dajal potrebnih sred-
stev še za prihodnje, kot nam je
bil radodaren do sedaj.

Danes sem v Baffengu. Je tu
kakih 100 kristjanov, a poganov je
desetkrat toliko. Obiskujem po-
ganske rodbine in jih učim kate-
kizem; toda večina bi rajša, da
jim dam zdravil za njih otroke, ko
da jim nudim zdravila za duše.
Vendar še nekam dobro gre. Da
le pazljivo poslušajo — drugo bo
storila milost božja.

P. Altmann, misijon Mill-Hill,
Njinikom, Kamerun.

Ne brez rožnega venca. Po vseh
naših misijonih tožijo misijonarji,
da jim manjka trdnih rožnih ven-
čkov za kristjane. Ali bi nam mo-
gla v tem oziru pomagati Družba
sv. Petra Klaverja? Rožni venček
je dušna potreba našim ljudem, ne
morejo biti brez njega.

Msgr. Van Nuffel O. S. B.,
apostol. prefekt v Transvaalu.

Mnogo sem upal pred nekaj
meseci, ker misijon je zelo dobro
napredoval. Sedaj nas je pa vojna
spravila v veliko zadrego. Prosim
kake podpore, če je le mogoče, da

nam ne bo treba misijona razpu-
stiti, ampak da bomo započeto de-
lo nadaljevali. Mnogo ste nam po-
magali, ko smo misijon ustanav-
ljali, prosim pomagajte nam tudi
sedaj, da ga vzdržimo.

P. E. Kelly, Bafut,
Kamerun.

Potreba ni večja, kot je veliko-
dušen darovalec. Vaš lepi dar nam
je zelo prav prišel pri zidanju
cerkve v Malolo. Kot župnik Vam
izražam svojo najtoplejše zahvalo.
V avgustu smo začeli zidati. Plo-
čevina še ni plačana. Tudi šole še
nimamo, ker je misijon še nov.
25 minut od misijona je zasilna šo-
la. Zaupam na sv. Jožefa, ki je
patron misijona; saj potreba ne
more biti večja, kot je on velik. —
Ne zamerite mi: zahvaliti sem se
Vam hotel, pa me je pero zaneslo,
da zopet prosjačim. Toda pokojni
sv. oče Pij XI. je nekoč rekel, da
ni treba biti nikogar sram, ako
prosi za misijone. Seveda, prva
naša skrb je skrb za duše. Dobri
ljudje pa naj pomagajo, da bo pri-
šla skrb za denar res šele na dru-
go mesto, in da zaradi pomanjka-
nja denarja ne bo trpelo dušno pa-
stirstvo.

P. Ursus Forster, O. S. B.,
Malolo, Vzhodna Afrika.

Kako sem misijonaril med zamorci

Poroča p. Bumberger, O. S. B., misijon Mahanje, Vzhodna Afrika.

Bilo je v začetku decembra. Deževna doba je tisto leto
hitro nastopila. Že sredi novembra je lilo in namakalo
razsušeno zemljo Vzhodne Afrike. Naenkrat je vse ozele-
nelo in pognalo. Deževna doba je za misijonarja čas, ko
se more nekoliko oddahnuti, ker tedaj zaradi poplav ne
more v oddaljene vasi. Takrat je trava visoka, dežuje
neprestano, reke narastejo in jih ni mogoče prebroditi.

Vendar sem se odločil, da grem še v decembru obiskat ljudi zamorskega poglavarja Ambroža, ki stanujejo onstran reke Ruhuhu, in ki pridejo le na vsakih pet tednov v misijon k službi božji zaradi velike oddaljenosti. To je bilo moje prvo potovanje v tej deželi, ki se imenuje dežela Msambišaka. Šele v oktobru so me odpoklicali z nekega drugega misijona in me predstavili v ta kraj s 120 šolami, ki mi dajo dela čez glavo.

Mnogo so ugibali ti dobri ljudje, kaj neki novi pater namerava. Marsikdo je gojil željo in upanje, da bi utegnil v njih kraju ustanoviti nov misijon. To so dobri ljudje in bi res zaslužili, da bi imeli svojega duhovnika vedno med seboj. Na vseh šolah, ki sem jih obiskal, so se kristjani skoro v polnem številu zbrali, da me pozdravijo. Misijonski učitelj je v imenu vseh imel govor in mi položil na koncu govora kot darilo prav lepo banano na mizo. Zamorčki so zapeli domačo pesem. Vsi so bili veseli mojega prihoda in so prinesli moke, fižola in drugih reči za moje nosače. Na neki šoli je prinesla stara poganska ženica košarico fižola in rekla: »Pater, to sem ti prinesla za pokoro za moje grehe, ker zelo sem žalila Boga v svojem življenju. Pa me je zato tudi kaznoval. Poglej tole rano na moji roki. To sem dobila zato, ker sem v nedeljo delala. Prav je storil, ker sem prelomila njegovo zapoved.«

V vasi poglavarja Ambroža so me še prav posebno slovesno sprejeli. Poglavar je bil ukazal, da morajo vsi k sprejemu. On ima svoje ljudi dobro povezane. Zamorski učitelj mi je podal eno banano, poglavar pa kar dve. Potem mi je razložil, kakšne so šolske razmere. Zlasti se je pritoževal, da so se njegovi ljudje nekam polenili. On da jim skuša dajati lep zgled, ker se čuti odgovornega za njih duše. Potem me je vprašal, če ne bi mogel on in njegovi ljudje opraviti dolgo spoved, ker je tako lepa prilika za to. Jaz sem temu pritrnil in sem ljudem nakratko razložil, kaj je za dolgo spoved potrebno. In res so vsi prišli prav skesani k spovedi. Misijonar je vesel, ko vidi pri novih kristjanih toliko gorečnosti. Njegovo srce pozabi potem razna razočaranja, ki jih je doživelo med pogani.

Druge prošnje poglavarja Ambroža, žal, nisem mogel uslišati: da bi ustanovil v njegovem kraju poseben misijon. Že večkrat je škofa prosil za to stvar, toda ni mu mogel ustreči zaradi pomanjkanja misijonarjev. Vendar se bo po naročilu škofa še to leto ustanovila misijonska podružnica, ki jo bo misijonar redno obiskoval in bodo ljudje

imeli priliko biti pri sv. maši in prejeti sv. zakramente. Jaz in kristjani smo tega veseli.

Še nekaj me skrbi: kdo bo plačal stroške zidave! Treba bo postaviti cerkvice, šolo in hišico za patra. Tudi v okrajih Tikiri in Pykyniongo bo treba ustanoviti misijonske postaje, ker že 1200 kristjanov tam prebiva. Torej kar tri misijonske cerkvice! O, ko bi imel vsaj tri do štiri tisoč lir.

Kako misijonarja srce boli, ko gleda pogansko revščino od blizu! Saj človek je resnično srečen le, ako mu sveti iz daljave betlehemska zvezda! In pa toliko telesne revščine, ki jo le misijonar vidi. Najprej mora ozdraviti telesne rane, potem še dušne. Zato: pošljite nam tudi zdravil. Pri tropičnih ranah je treba vbrižganja s salvazanom; potem levkoplasta za rane. Nekateri pridejo z oteklim licem in prosijo: »Pater, zob mi izruj!« Toda, saj niti klešč nimam!

Torej, prosim vas: pomagajte!

Naša draga sestra Roha je bila na smrt bolna. Bila je pet mesecev v misijonski bolnišnici, kjer je prestala dve nevarni operaciji. V tem času je bila noč in dan v smrtni nevarnosti. Nič se ni hotelo obrniti na bolje. V začetku novembra smo začeli opravljati devetdnevno k pokojni ustanoviteljici grofici Ledóchowski. Med devetdnevno nam je sestra Roha sporočila, da ji je bolje. Je že s svinčnikom mogla pisati. Še z večjim zaupanjem smo začeli z drugo devetdnevno. Med to devetdnevno nam je prednica bolnišnice sporočila, da je sestri vedno bolje. Začeli smo tretjo devetdnevno

— in preden je bila devetdnevna končana, je sestra Roha prišla sama med nas. To je bilo 9. decembra. Od tedaj je sestra Roha zdrava. M. G., misijonarka v Afriki.

Tu Vam pošiljam misijonski dar v čast božji služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski v zahvalo, da se je neka zadeva srečno končala in neka zapuščinska zadeva zadovoljno rešila. 15 let sem bila v velikih stiskah: bolezen pri ljudeh in pri živini, dela čez glavo, skrbi vse polno, in še nesrečne razmere v družini. Bilo mi je obupati. Pa Marija Terezija mi je pomagala iz vseh težav in me oprostila bolečin. Zato: hvala ustanoviteljici Mariji Tereziji Ledóchowski!

J. M. O.

Ob neki nesreči smo se zaobljubili, da bomo odkupili poganškega otroka in ga dali krstiti na ime Friderik. Marija Terezija Ledóchowska nam je čudovito pomagala. Zato ji izrekamo javno zahvalo.

Družina L. M. T.

Naša draga ustanoviteljica je pomagala misijonskemu prijatelju, ko je bilo treba iti na operacijo. Pa bolezen se je zboljšala brez operacije; niti v bolnišnico mu ni bilo treba iti. Zahvala za to gre Bogu in naši dragi ustanoviteljici.

N. N.

Zahvaljujem se preljubi blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledochówskej za milostno uslišano prošnjo v velikih stiski in žalosti. Naj na kratko opišem, da se bodo tudi drugi zatekali v svojih zadevah k tej veliki priprošnjici. Ob razsulu J. je bil moj mož odpeljan v ujetništvo. Več kot tri mesece nisem dobila od njega nobenega glasu in nisem vedela ali je živ ali mrtev. Vsi drugi, ki so bili z njim, so se javili svojim domačim, le jaz nisem dobila nobenega obvestila. V tej stiski se zatečem k služabnici božji Mariji Tereziji in jo zaupno prosim naj mi izprosi od Sreca Jezusovega, da dobim pošto od svojega moža. In res, še predno je preteklo devet dni, dobim od moža obvestilo. V svojem zaupanju grem še dalje. Iskreno sem prosila Marijo Terezijo naj izprosi pri Bogu vrnitev moža in sem obljubila botrinski dar zamorčka na ime Francišek, če bom uslišana. Res se je moj mož koncem novembra vrnil domov. S hvaležnim srcem izpolnjujem svojo prošnjo in prosim objave v Odmevu.

O. S. S.

Prisrčno se zahvalim sluzabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam v zahvalo dar (400 lir).

N. N., Metlika.

Dolžnost me veže, da se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za več uslišanih prošenj. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Anton. Priporočim se ji še nadalje in prosim objave v Odmevu.

Iv. Zgonc, Cerkljica.

Sluzabnici božji Mariji Tereziji se priporočajo: J. B., Ljubljana, za vrnitev moža iz ujetništva. — A. P. T. za uslišanje v treh važnih zadevah. Če bom uslišan, obljubim v zahvalo botrinski dar za tri zamorčke.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista: Družba sv. Petra Klaveria v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (J. Kramarič).

Lepo bi bilo,

ako bi se dali vpisati vsi člani družine,
bodisi živi ali mrtvi, v

Mašno zvezo za Afriko

Ta »mašna zveza« je bila kanonično ustanovljena leta 1908. v Rimu po kardinalu Respighi. Služabnik božji papež Pij X. se je prvi vpisal kot njen član. Članarina za vsako osebo znaša 2 liri, in se plača enkrat za vselej (ne vsako leto). Za vse člane, bodisi žive ali mrtve, se bere vsako leto 300 svetih maš, katere preskrbi Družba sv. Petra Klaverja. Tudi otroci se morejo vpisati v to mašno zvezo in se potem vse življenje berejo zanje svete maše in še po smrti. Prispevki pridejo v korist ubogim afriškim misijonom. — Članarino in imena članov blagovolite poslati na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1 — ali pa: Roma (123) via dell'Olmata 16.

ALI IMATE

v vašem domu že sliko presvetega Srca Jezusovega?

Slika presv. Srca Jezusovega mora biti v vsaki krščanski družini. Naša Družba je založila lepe slike Srca Jezusovega s podpisom: »Blagoslovil bom domove, kjer se bo častila podoba mojega Srca!«

Velikost 37 × 50 cm, cena L. 5.—

Velikost 25 × 37 cm, cena L. 3.—

Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

MISIJONSKI MOLITVENIK

Ličen, priročen, majhen, z lepo vezavo, da ga lahko vtakneš v vsak žep. Ima 272 strani. Stane 4 lire.

Dobj se v vseh knjigarnah in pri vseh župnih uradih.

Zamorček odganja škodljive ptice,